

VIARÓ

EL VELL AMETLLER

Número 29, Gener 1999

La Festa de Nadal: Fem teatre!

Joaquim Carreras
Miquel Dionis
Quique Saiz

Un dia de finals de desembre de 1997, després de la darrera Festa de Nadal del Col·legi, alguns professors que hi havien participat es van reunir per projectar la Festa de l'any següent. Pot semblar exagerat començar a treballar en un esdeveniment que s'havia de produir un any més tard, però la magnitud de l'espectacle i la quantitat de gent que mobilitza exigeixen una planificació acurada i molt de temps.

"QUE TOT CANVIï PER TAL QUE RES CANVIï"

Aquesta frase atribuïda a Walt Disney és des dels últims temps el punt de partida de la Festa de Nadal. D'any en any

s'han anat produint canvis en les actuacions: primer es va aconseguir que tots els números giresin a l'entorn d'un únic argument (*Pedro y las ovejas*, 1989; *Los juguetes rotos*, 1990; *Una història para nuestro escudo*, 1991); més endavant es va intentar que aquesta unitat també es donés en les músiques que il·lustraven cada actuació (*La isla de la Ilusión*, 1992; *No somos renacuajos*, 1993; *Don Nadie el soñador*, 1994); el pas següent, és clar, havia de ser que fins i tot la lletra de les cançons tingués relació directa amb la història: la coral del col·legi -aleshores més o menys improvisada- va posar les veus a les músiques que es triaven. Així es va fer *Eleazar, el cuarto rey*

magó (1995). L'experiència va ser molt positiva i des d'aleshores el Sr. Saiz s'ha fet càrrec dels alumnes de Primària i Secundària que canten les cançons de la Festa de Nadal. Amb *Un Nadal de tot l'any* (1996) es van millorar aspectes tècnics (la gravació de les cançons amb mitjans professionals, l'acústica del poliesportiu...) i *Qualsevol nit pot sortir el sol* (1997) va significar un enriquiment de les disfresses, la il·luminació i l'ampliació de l'escenari. Però com cada any, calia canviar-ho tot per anar avançant.

Mentre repassaven les funcions d'altres anys, aquell grup de professors es va adonar que hi havia encara aspectes de la

Festa que calia millorar: la coreografia s'havia de preparar a consciència, s'havia d'adequar el recinte del Poliesportiu com un teatre (foscor, acústica...) i s'havia de treure més partit dels actors i dels cantants. A més es podia intentar una mena d'òpera, on pràcticament tots els diàlegs entre personatges fossin cantats. Però per tot això era imprescindible tenir una història escrita amb prou temps perquè res s'hagués d'improvisar.

L'argument de la Festa va sortir aquell mateix dia de desembre, però el guió amb tots els diàlegs i la lletra de les cançons es va fer esperar més: en realitat no va estar llest fins l'octubre de 1998. Per fer la lletra de cada cançó s'ha de triar abans una música ballable, cantable i que sigui adient amb la història que s'ha pensat. I les lletres havien de dir moltes coses, fer avançar la història, perquè pràcticament no hi havia diàleg fora de les cançons. Com en una òpera.

I quan, un dia d'octubre, tot això va estar a punt, l'engranatge de la Festa es va posar realment en marxa.

COMPTE ENRERE

Fins a principis de desembre no van estar llestes les gravacions de la coral. Durant tot un dia els prop de cinquanta nois que la componien van estar enregistrant a la biblioteca. Després un grup més reduït va anar encara a l'estudi de gravació de l'Oleguer Alguersuari, tècnic de so professional, per posar les veus solistes i arrodonir les cançons, a través d'una edició amb ordinador.

No va ser fins aleshores que van començar els assajos. Cada encarregat de curs tenia cura d'un dels números de la Festa i el dirigia personalment. A cinc dies de la Festa es va muntar el colossal escenari al Poliesportiu. Els encarregats de Manteniment de Viaró, que coordina el Sr. Soto, van convertir l'esquelet del pavelló en un recinte acollidor i segur (els telons i cortines, la col·locació del decorat, la decoració, calefacció, extintors...). Va completar l'ambientació la col·locació de la megafonia, l'equip de vídeo, les bateries de focus i una pantalla gegant per poder presenciar de més a prop tot el que s'esdevindria en escena.

Les presses d'última hora són inherents a aquesta mena de coses; el cert és que no és fàcil mobilitzar 700 persones en tan poc temps. Per això no és exagerat començar a pensar la Festa amb un any d'antelació.

NADAL TOT L'ANY

Algú comentava un dia que és una pena que tot aquest esforç s'esfumi en 45 minuts, que és el que sol durar la Festa. No és cert. *Tot aquest esforç* (en gaudim tant que costa dir-ne *esforç*) té una continuïtat en el vídeo que es posa a la venda, i que té una molt bona acollida, com el casset amb la banda

sonora i les cançons de la Festa. Ens consta que hi ha famílies que l'han de *patir*, al cotxe o a casa, mesos i mesos. És una manera de fer que el Nadal duri tot l'any, però no només per la

insistència d'alguns a posar la cinta de la Festa sinó perquè el missatge de les històries va sempre en aquest sentit.

De fet la Festa de Nadal és una extraordinària plataforma per educar un grapat de virtuts. La constància, la tenacitat, el sacrifici, la generositat i la paciència són les constants necessàries per contrarestar els maldecaps de preparar una representació com la nostra. I no parlem només dels qui hi entan implicats directament: també hi ha els professors que fan substitucions a les classes dels qui estan més embolicats amb el muntatge de Nadal. Els nois -i també els professors- absorbeixen tot això -més o menys inconscientment- en el clima de preparació, en el tema de les can-

çons, en les històries de la Festa. La feina ben feta, el treball en equip, les ganes de millorar, ens fan pensar que *val la pena* tota la revolució que és la Festa de Nadal de Viaró. ■

